

59 כקל שבשניהם הוא דווקא כשלא הוסיף שם עוד כביצה של ראשון,
60 אבל אם הוסיף, מצטרף ראשון עם ראשון.
61 הגמרא מביאה דעות אמוראים נוספים בענין הנ"ל: **כִּי אָתָּה רַב**
62 **דִּימִי, אָמַר, חָצִי זֵית חוּץ לְמִקְוָמוֹ וְחָצִי זֵית חוּץ לְזִמְנוֹ וְחָצִי זֵית**
63 **חוּץ לְזִמְנוֹ, תֵּנִי בַר קַפְרָא** במשנתו, הקרבן פִּיגוּל, שכיון שמחשבות
64 שני חצאי הזיתים של חוץ לזמנו סמוכות אחת לשניה, מצטרפים,
65 ואין אומרים שחצי כזית הראשון של זמן הצטרף עם חצי כזית של
66 מקום שקדם לו ושוב לא יפרד ממנו. ומאחר שבסך הכל יש כאן כזית
67 של חוץ לזמנו, אף שיש גם חצי כזית של חוץ למקומו, מכל מקום
68 הקרבן פיגול משום שאין חצי זית של חוץ למקומו מוֹעִיל בְּמִקְוָמוֹ
69 בְּזֵית שֶׁל חוּץ לְזִמְנוֹ להוציא מיד פיגול.
70 **כִּי אָתָּה רַבִּינִי, אָמַר,** לא כך שנה בר קפרא, אלא גם הוא סובר שאם
71 קדם חצי זית של מקום לחצי כזית של זמן, בא חצי כזית של חוץ לזמן
72 ומצטרף עמו, ושוב אינו חוזר וניער, אלא כך שנה בר קפרא, חָצִי
73 זֵית חוּץ לְזִמְנוֹ וְחָצִי זֵית חוּץ לְזִמְנוֹ וְחָצִי זֵית חוּץ לְמִקְוָמוֹ, תֵּנִי
74 **בַּר קַפְרָא,** שהקרבן פִּיגוּל, שהרי עוד לפני שחישב מחשבת מקום
75 כבר היה כזית שלם של מחשבת זמן, ואין חצי זית של מקום מוֹעִיל
76 בְּמִקְוָמוֹ בְּזֵית שֶׁל זִמְנוֹ לבטלו.
77 **רַב אֲשֵׁי מְתִנֵּי הָכִי,** חישוב על חצי זית חוץ לזמנו ואחר כך חישוב
78 על כזית לאכול חציו חוץ למקומו וחציו חוץ לזמנו, תֵּנִי **בַּר**
79 **קַפְרָא,** הרי זה פִּיגוּל, שאין חצי זית של חוץ למקומו מוֹעִיל בְּמִקְוָמוֹ
80 בְּזֵית שֶׁל חוּץ לְזִמְנוֹ לבטלו.
81 הגמרא מביאה דין נוסף של פיגול: **אָמַר רַבִּי יְנָאי, הַיֵּשֶׁב** בשעת
82 שחיטת הזבח **שִׂיאֵיכֶלְהוּוּ פְּלָבִים לְמַחֵר,** הרי זה פִּיגוּל, כמו שאם
83 היה מחשב שיאכלהו אדם, משום שגם אכילת כלבים נקראת
84 'אכילה', דְּבַתִּיב (מלכים ב' ט) **וְאֵת אִיּוֹבֵל יֵאָכְלוּ הַכְּלָבִים בְּחֶלֶק**
85 **וְזֶרְעָאֵל.**
86 רבי אמי מקשה: מִתְקַיֵּף לָהּ רַבִּי אֲמִי, אֵלָּא מַעֲתָה שְׂכַל שְׁנוּפְלַת
87 עליו לשון אכילה שייכת בו מחשבת פיגול, הַיֵּשֶׁב על הבשר
88 **שִׂיאֵיכֶלְהוּוּ אֵשׁ** הדיטו וילא של המחובח לְמַחֵר, שגם זה נקרא אכילה,
89 **דְּבַתִּיב** (איוב כ"ב) **'הֵאֲכִילֵהוּ אֵשׁ לֹא נִשְׁפָּח,'** הָכִי נִמְי דְּפִיגוּל – וכי גם
90 כן יהיה פיגול. **וְכִי תִימָא הָכִי נִמִּי, וְהִתְנֵן – יִקְשָׁה מַמָּה שְׁשֵׁנִינִי** (לעיל
91 **בֵּט) לְאָכּוֹל** למחר בְּחָצִי זֵית בָּשָׂר וְלִתְקַטִּיר למחר חָצִי בְּזֵית אִימורִין,
92 **כְּשֶׁר, שְׂאִין אֲכִילָה וְהִקְטִירָה מְצַטְרְפִין,** ומוכח שאפילו אכילת אש
93 גבוה בדבר הראוי לה (אימורין) אינה מצטרפת עם אכילת אדם, ועל
94 כרחק שאין לדמות אכילה אחת לשניה, שאף שזו וזו נקראות
95 'אכילה' אין עניינן שוה. ומאחר שכן, גם אכילת כלבים, אף שנקראת
96 'אכילה', אין להוכיח שהיא בכלל הנאמר (יקרא י"ח) **וְאֵת הָאֵבֶל יֵאָכְל**
97 **מִבְּשָׂר זָבַח שְׁלָמִיו בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי** והיינו שהיא בכלל האכילה
98 שנאמרה בענין פיגול.
99 מתרץ רבי ינאי: מה ששינוי שלאכול חצי זית ולהקטיר חצי זית אין
100 מצטרפים באמת, **אִי דְאִתְּקַיָּה** – אם הוציא מפיו את מחשבת הקטרה
101 בְּלִשׁוֹן אֲכִילָה, שאמר שיאכיל מחר חצי כזית לאש המזבח, הָכִי נִמִּי
102 – אכן יצטרף חצי כזית זה עם מחשבת אכילת אדם, משום שהוציא
103 את שניהם בלשון אכילה, אבל הִכָּא במשנה **בְּמֵאֵי עֲסָקִינָן, דְאִתְּקַיָּה**
104 **בְּלִשׁוֹן הִקְטִירָה** ולכן אינו מצטרף עם חצי כזית של אכילת אדם,
105 **דְּלִשׁוֹן אֲכִילָה לְחוּד וְלִשׁוֹן הִקְטִירָה לְחוּד.**
106 הגמרא דנה בענין צירוף כזית של מחשבת אכילה: **בְּעֵי רַב אֲשֵׁי,**
107 **הַיֵּשֶׁב** בשעת השחיטה **לְאָכּוֹל בְּזֵית בָּשָׂר חוּץ לְזִמְנוֹ** (ואו חוץ למקומו)
108 **כְּשֵׁנִי בְּנֵי אָדָם,** שאחד יאכל חצי כזית וחבירו חצי, מְהוּ, בְּתַר
109 **מִחֻשְׁבָּה אֲוִלִּינֵן דְאִיכָא שִׁיעוּרָא,** שהרי חישוב שיאכל כזית שלם
110 מהקרבן, או בְּתַר אֲוִלִּינֵן – או שאנו הולכים אחר האנשים
111 האוכלים את הכזית **שִׁיעוּרָא וְלִיכָא שִׁיעוּרָא,** שצאל אף אחד מהם לא
112 נתקיימה אכילה בשלימות, שכל אחד ואחד אבל פחות מכזית.
113 אב"י פושט את הספק של רב אשי: **אָמַר אֲבִי, תָא שְׂמַע,** שינוי (לעיל
114 **בֵּט) המחשב לְאָכּוֹל בְּחָצִי זֵית וְלִתְקַטִּיר בְּחָצִי זֵית, כְּשֶׁר, שְׂאִין**
115 **אֲכִילָה וְהִקְטִירָה מְצַטְרְפִין,** ומשמע שאין מצטרפים אלא משום
116 שאכילה והקטרה הם שני דברים שונים,

1 **דְהִשְׁתָּא** אפילו בְּזֵית וְכִזְתָּא בְּלִלָא הוא, והיה ללוי להבין זאת
2 מדעתו, שכיון שלא שנה אלא 'כזית כזית' שהוא דיבור פרטי, משמע,
3 'כזית וכזית' הוא דיבור כולל ומחשבות מעורבות, ואם כן בְּזֵית
4 לְמַחֵר בְּחוּץ מִיַּעֲנָי, וכיצד הסתפק בזה לוי. אולם אם רבי היה
5 משיב בנחת שכזית למחר בחוץ הוא דיבור כולל היה מראה בכך
6 שלוי שאל כהוגן, ואין זה אלא משום שכזית וכזית נחשב כשתי
7 מחשבות נפרדות. (**לִישְׁנָא אֲחֵרִינָא בְּזֵית לְמַחֵר בְּחוּץ פְּרָטָא בְּזֵית**
8 **בְּזֵית מִיַּעֲנָי**). ובנוגע לספק של עולא, אם יש לשנות במשנתנו
9 'כזית כזית' או 'כזית וכזית', נפשט הספק מתוך שמועה זו, וכפי
10 שהובא לעיל שרבי שנה לרבי שמעון בנו שגם ב'כזית וכזית' נחלק
11 רבי יהודה.
12 הגמרא עוסקת בדין צירוף מחשבות: **אִיתְמַר,** חישוב לאכול חצי זית
13 חוץ לזמנו ואחר כך חישוב לאכול חצי זית חוץ למקומו יְעוּד חישוב
14 חָצִי זֵית חוּץ לְזִמְנוֹ, אָמַר רַבָּא, וְיִקְיָן פִּישָׁן הַפִּיגוּל, כלומר, אף
15 שבתחילה חצי זית הראשון של חוץ לזמנו נתבטל מכח פיגולו, ופעל
16 פִּסוּל בלבד בהצטרפו עם חצי זית של חוץ למקומו, אך כעת שמוצא
17 הוא חצי זית נוסף של מחשבת חוץ לזמנו, מצטרף עמו, ומתעורר
18 וחוזר לכחו לפגל, וְרַב הִמְנוּנָא אָמַר, עִירוּב מִחֻשְׁבוֹת הוּי שכיון
19 שהצטרף חצי כזית הראשון (של חוץ לזמנו) עם חצי כזית של חוץ
20 למקומו לפסול ולא לפגל, שוב אינו נפרד ממנו, ולכן אינו מצטרף עם
21 חצי זית האחרון של חוץ לזמנו.
22 האמוראים מביאים ראיות לדבריהם: **אָמַר רַבָּא, מְנָא אֲמִינָא לָהּ –**
23 מנין המקור שאין חצי כזית הראשון מתבטל לגמרי מכחו לפגל, דְּתִנֵּן
24 (טהרות פ"א מ"ה), **כְּפִיּוּצָה** של אוֹבֵל טמא שהוא ראשון לטומאה וְכְפִיּוּצָה
25 אוֹבֵל שהוא שְׁנִי, שְׁפִלְלוּ זֶה בְּזֶה, תערובת זו תורת ראשון עליה,
26 שהרי יש בה כביצה של ראשון, ואם חִלְקֵן לשני חלקים שוים, זֶה שְׁנִי
27 וְזֶה שְׁנִי, שהרי עכשיו בכל חלק יש רק חצי כביצה ראשון וחצי
28 כביצה שני, ומטמאים כפי הקל שבהם. ודווקא כשהם מחולקים
29 אמרה המשנה כן, הֵא – אבל אם חוֹד וְעִירְבָן, ראשון הוּי, שהרי יש
30 בתערובת זו כביצה מראשון, ואף שלפני כן הצטרף אוכל זה עם מין
31 אחר והיה דינו שני לטומאה, עכשיו שמצא את מינו חוזר לכחו,
32 ומכאן נלמד לענין מחשבת פיגול, שאין חצי כזית הראשון מתבטל
33 לגמרי מכחו לפגל.
34 רבא מוכיח את דבריו: **מְמֵאֵי** שאם חזר ועירבם מטמא כראשון,
35 מִדְּקִתְנֵי בְּסִיפָא של משנה זו, נִפְל זֶה בְּעִצְמוֹ וְזֶה בְּעִצְמוֹ עַל כְּפֶר
36 שְׁל תְרוּמָה, כלומר, נפל עליה החלק הראשון ולאחר שנסתלק נפל
37 עליה החלק השני, כְּפִלּוּהָ, שכל חלק הוא שני לטומאה, ושני פוסל
38 תרומה, ואם נִפְלו שְׁנֵיהֶן בְּאֵתָּה עֲשָׂאוּהָ שְׁנֵיהֶן, שכיון ששני החלקים
39 מונוחים יחד על הכבר נמצא שיש עליה כביצה של ראשון ועושה
40 אותה שני, ומכאן למדנו שמצטרפים ראשון שבוה ושבוה.
41 דוחה רב המנונא: **וְרַב הִמְנוּנָא** אמר, אין להוכיח משם לענין פיגול,
42 דְּהִתָּם אִיכָא שִׁיעוּרָא – יש שיעור שלם מתחילתו, שהיה כביצה של
43 ראשון, ורק אחר כך נחלק, ולכן כשחזר ועירב חזר שמו עליו, הִכָּא
44 לִיכָא שִׁיעוּרָא – אין שיעור פיגול מתחילתו אלא חצי זית פיגול וחצי
45 זית פסול, ולא נקרא שם פיגול עליו כי אם שם פסול, ולכן כשבא
46 לשם עוד חצי זית של פיגול לא נפקע שם פסול מחצי כזית הראשון.
47 רב המנונא מביא ראיה הפוכה: **אָמַר רַב הִמְנוּנָא, מְנָא אֲמִינָא לָהּ**
48 **שְׁלֵאֲחַר** שחצי כזית של פיגול הצטרף עם חצי כזית של פסול אינו
49 חוזר להצטרף עם חצי כזית פיגול, דְּתִנֵּן (טהרות שם) חצי כביצה הָאוּבֵל
50 **שְׁנַמְטָא בְּאֵב הַטּוּמְאָה** והרי הוא ראשון וחצי כביצה אוכל שְׁנַמְטָא
51 **בְּוֵלְד הַטּוּמְאָה** – שנטמא מראשון לטומאה ונעשה שני, מְצַטְרְפִין זֶה
52 **עִם זֶה** לשיעור כביצה לטמא פְּקַל שְׁבִשְׁנֵיהֶם, כלומר כדן שני. מֵאִי
53 **לָאו, אָף עַל גַּב דְּהִתְרַד מְלִיָּה** – שחזר והשלים תערובת זו והוסיף
54 עליה עוד חצי כביצה ראשון, שאף שעכשיו יש בה כביצה ראשון
55 אינה מטמאה אלא כשני משום שחצי כביצה ראשון שהיתה שם
56 מתחילה הצטרפה עם חצי כביצה שני ובטלה כחה, מכיון שמעולם
57 לא היה בה שיעור שלם לפני שנתערבה.
58 הגמרא דוחה: **דְּלִמָּא דְּלֵא הִתְרַד מְלִיָּה** – שמא מה ששינוי שמטמא

55 לְאִכּוּל קָא מְשַׁמַּע לָן, וכמו שאמרת, שאם חישוב לאכול חצי זית
 56 ועוד חישוב לאכול חצי זית, מצטרפים, הרי כבר מְרִישָׁא שְׁמַע
 57 מִינָהּ זַתָּא, ששנינו שאם חישוב לאכול פְּחָצִי זֵית פְּחָצִי וּפְחָצִי זֵית
 58 לְמַחַר, פְּסוּל, ומשמע הָא אם חישוב לאכול פְּחָצִי זֵית לְמַחַר ועוד
 59 [חֲצִי זֵית לְמַחַר] הרי זה פִּיגוּל, ומבואר שאם חישוב לחצאים
 60 מצטרף. (אלא) וְאִי נֶצֶרְךָ לְגוּפוּ, שְׁלֹאִכּוּל חֲצִי כוּיַת בִּשְׂר וְלִהְקַטִּיר
 61 חֲצִי כוּיַת אִימורִים, כשר, הלא מְדוּקְנָא דְרִישָׁא שְׁמַע מִינָהּ - כבר
 62 שמענו זאת מתוך הדיוק שיש לדייק מהרישא, ששנינו שאין
 63 מחשבה פוסלת אלא כשחישוב לאכול דבר שדרכו לאכול, ומשמע
 64 לְאִכּוּל דְּבַר שְׂדֵרְכּוּ לְאִכּוּל, אִין - כן, אבל לאכול דבר שְׂאִין
 65 דְּרָבּוּ לְאִכּוּל, לֹא - אין המחשבה פוסלת, ולמדנו מכך שאם חישוב
 66 לאכול חצי זית בשר וחצי זית אימורים אינם מצטרפים [ושהרי
 67 מחשבת אכילת אימורים אינה מחשבה כלל], ואם כן הִשְׁתָּא וְמָה
 68 לְאִכּוּל חֲצִי כוּיַת בִּשְׂר וְלִהְקַטִּיר חֲצִי כוּיַת דְּבַר שְׂאִין דְּרָבּוּ לְאִכּוּל
 69 [ואימורים] לֹא מְצַטְרָף, לְאִכּוּל חֲצִי כוּיַת בִּשְׂר וְלִהְקַטִּיר חֲצִי כוּיַת
 70 אִימורִים מִיבְּעִי - וכי צריך לומר שאינם מצטרפים, הרי בזה השוני
 71 עוד יותר גדול מאשר לאכול בשר ולאכול אימורים. נמצא אם כן
 72 שמה ששנינו שאכילה והקטרה אינם מצטרפים, נשנה שלא
 73 לצורך.
 74 מתרצת הגמרא: האופן הזה גופו, שחישוב לְאִכּוּל חֲצִי כוּיַת בִּשְׂר
 75 וְלִהְקַטִּיר חֲצִי כוּיַת אִימורִים אִיצְטְרִיף להשמיע שאין בכך צירוף,
 76 ואין ללמוד דין זה ממה שהמחשב לאכול בשר ואימורים אין
 77 מצטרפים, משום דְּסִלְקָא דְעֵתָּהּ אִמְנִיא, הָתָם במחשב לאכול בשר
 78 ואימורים הוּא שאין מצטרפים משום דְלֹא כִי אִוְרְחִיהּ קָא מְחַשֵּׁב -
 79 שמחשב שלא כדרך [ושהרי על חצי כוּיַת אִימורִים מחשב לאוכלם],
 80 ולכן אין זו מחשבה כלל ואינה מצטרפת עם מחשבת אכילת חצי
 81 כוּיַת בִּשְׂר, אֲבָל הָבָא וְלִאכּוּל חֲצִי כוּיַת בִּשְׂר וְלִהְקַטִּיר חֲצִי כוּיַת
 82 אִימורִים [דְּהֵינָּה כִי אִוְרְחִיהּ כִי אִוְרְחִיהּ - שבוה (בבשר) הוא
 83 מחשב כדרכו [והיינו לאוכלו] וכן בזה [באימורים] מחשב כדרכם
 84 [להקטירם], אִמְנִיא לִיצְטְרָף - אמור שיצטרפו, קָא מְשַׁמַּע לָן שאינם
 85 מצטרפים.

86 הדרן עלך כל הזבחים שקבלו דמן

פרק שלישי - כל הפסולין

משנה

87 המשנה לעיל (טו) מונה את הפסולים לעבוד את עבודת המזבח.
 88 'עבודת המזבח' כוללת ארבע עבודות. א. השחיטה. ב. קבלת הדם.
 89 ג. הולכת הדם. ד. זריקת הדם על המזבח. ומשנתינו מבארת, שאף
 90 על פי שהשחיטה היא חלק מעבודת המזבח, מכל מקום פסולים אלו
 91 כשרים לשחיטת הקרבנות, ונפסלו רק לעבודות שמקבלת הדם
 92 ואילך.
 93 כָּל הַפְּסוּלִין לְעִבּוּדֵי הַמִּזְבֵּחַ שֶׁשְׁחָטוּ אֶת הַזֶּבֶחַ, שְׁחִיטָתוֹ בְּשֵׁרָה,
 94 לְפִי שֶׁהִשְׁחִיטָה בְּשֵׁרָה אֶף בְּגָדִים - שאינם כהנים, וּבְנֵשִׁים, וּבְעֶבְדִים
 95 כּוּנְעִיִּים, וּבְמַמְאִים, וְאִפְּלוּ בְּקִרְבָּנוֹת שֶׁהֵם קְרָשִׁי קְרָשִׁים מוֹתֵרִים
 96 הַפְּסוּלִים לְשׁוּט, וּבְלֶבֶד שְׂלֹא יְהִיוּ הַמַּמְאִים שְׁשׁוּחִים אֶת הַזֶּבֶחַ
 97 נִזְנְעִין בְּבִשְׂרָה, כּדִּי שְׂלֹא יִטְמְאוּהוּ וּיִפְסְלוּהוּ.
 98 דִּין נוֹסֵף: לְפִיכָּה - כִּיּוֹן שֶׁפְּסוּלִים אֵלּוּ שֶׁשְׁחָטוּ שְׁחִיטָתָם כְּשֵׁרָה, הֵן
 99 פּוֹסְלִין בְּמַהֲשָׁקָה - אם הם שחטו את הקרבן וחשבו מחשבת פיגול,
 100 הרי הם פוסלים אותו, שכיון שהם ראוים לעבודה זו מחשבתם
 101 מועילה לפסול את הקרבן.

1 הָא אם חישוב לְאִכּוּל חֲצִי כוּיַת וְלִהְקַטִּיר חֲצִי כוּיַת דּוּמְנָא דְלִהְקַטִּיר חֲצִי
 2 כוּיַת וְלִהְקַטִּיר חֲצִי כוּיַת, וְהִכִּי דְמִי, מדובר בְּאִכִּילַת שְׁנֵי פְּנֵי אֲדָם,
 3 מְצַטְרָף לְשִׁיעוּר שֶׁלֶם. שְׁמַע מִינָהּ שאם חישוב ששני בני אדם יאכלו
 4 כל אחד חצי כוּיַת, הרי זה פיגול.
 5 הגמרא מביאה נידון נוסף: פְּעֵי רְבָא, הִישֵׁב בשעת השחיטה לְאִכּוּל
 6 כוּיַת חוץ לזמנו או חוץ למקומו בְּתוֹךְ שִׁיעוּר זִמְן שְׁהוּא יִתֵּר מְבַדִּי
 7 אִכִּילַת פְּרָם, שלגבי כל איסורי התורה אינה נחשבת אכילה, כֵּאֵן
 8 מְהוּ, לְאִכִּילַת גְּבוּהָ מְדַמֵּינָן לִיהָ - האם מדמים אכילת פיגול
 9 לאכילת מזבח שחישוב להקטיר את האימורין חוץ לזמנם, שהיא
 10 מפגלת אף כשחישוב שכזו ישרף ביותר מכדי אכילת פרס, או
 11 לְאִכִּילַת הַדְּיוּטָּ מְדַמֵּינָן לִיהָ, שבפחות מכדי אכילת פרס אין זו
 12 אכילה.

13 אבבי פושט את הספק: אֲמַר אַבְבִּי, הָא שְׁמַע, שנינו לעיל (טו), לְאִכּוּל
 14 פְּחָצִי זֵית וְלִהְקַטִּיר פְּחָצִי זֵית, פְּשֵׁר, שְׂאִין אִכִּילָה וְהִקְטִירָה
 15 מְצַטְרָפִין, וְיֵשׁ לְדִיּוּק דְמַעְמָא מְשׁוּם דְּחִישֵׁב לְאִכּוּל וְלִהְקַטִּיר, הָא
 16 אם חישוב לְאִכּוּל חֲצִי כוּיַת וְלִהְקַטִּיר חֲצִי כוּיַת באופן הדומה ללאכול
 17 ולהקטיר, מְצַטְרָף, וְהָא הִקְטִירָה כִּיּוֹתֵר מְבַדִּי אִכִּילַת פְּרָם הוּא,
 18 ואם כן 'לאכול ולאכול' הדומה ל'לאכול ולהקטיר' היינו שאוכל את
 19 הכוּיַת ביותר מכדי אכילת פרס, ומוכח שגם זה מחשבת פיגול היא.
 20 הגמרא דוחה את הראיה: דְלִמָּא ההקטרה השנויה במשנה היא
 21 בְּהִיפּוּק גְּדוּל - כשיש אש גדולה במזבח, ומה שורק לשם נשרף מה,
 22 ואכן אם חישוב בדומה לזה לאכול ולאכול, שיאכל מהר, הרי זו
 23 מחשבת פיגול, אבל אין להוכיח מכאן שאף ביותר מכדי אכילת פרס
 24 נחשב פיגול.

25 שנינו במשנה: לְאִכּוּל פְּחָצִי זֵית בִּשְׂר וְלִהְקַטִּיר פְּחָצִי זֵית אִימורִים,
 26 בְּשֵׁר, שאין אכילה והקטרה מצטרפים.
 27 הגמרא מקשה סתירה בדברי המשנה. מדייקת הגמרא: טַעְמָא
 28 שבמחשבה זו הקרבן כשר משום דְּחִישֵׁב לְאִכּוּל (בשר) וְלִהְקַטִּיר
 29 ואימורין, ואכילה והקטרה הם שני דברים שונים ואינם מצטרפים,
 30 הָא אם חישוב לְאִכּוּל חֲצִי כוּיַת בִּשְׂר וְלִאכּוּל חֲצִי כוּיַת אִימורִין והיינו
 31 לְאִכּוּל דְּבַר שְׂאִין דְּרָבּוּ לְאִכּוּל, מְצַטְרָף, וְקִשְׂדָּה, הָא קִתְּנֵי רִישָׁא,
 32 שפסול מחשבה כשחישוב לְאִכּוּל אֶת שְׂדֵרְכּוּ לְאִכּוּל, והיינו לאכול
 33 בשר לאחר זמן (מצטרף), ומשמע שֶׁאֵת שְׂדֵרְכּוּ לְאִכּוּל, אִין, אבל
 34 חישוב לאכול דבר שְׂאִין דְּרָבּוּ לְאִכּוּל והיינו אימורין, לֹא - אין בזה
 35 מחשבת פסול. והרי זה סותר למה שדייקנו מהסיפא.
 36 מתרץ רבי ירמיה: אֲמַר רַבִּי יִרְמְיָהּ, הָא מִנֵּי - סיפא זו דברי מי היא,
 37 דברי רבי אליעזר היא, דְאֲמַר מְחַשְׁבֵּין מְאִכִּילַת אֲדָם לְאִכִּילַת
 38 מְזִבְחָ וּמְאִכִּילַת מְזִבְחָ לְאִכִּילַת אֲדָם, כלומר שגם זו היא מחשבה
 39 שפוסלת. דְתֵּנָן במשנה לקמן (לה), הַשּׁוּחֵט אֶת הַזֶּבֶחַ עַל מִנַּת לְאִכּוּל
 40 לאחר זמנו דְּבַר שְׂאִין דְּרָבּוּ לְאִכּוּל [ואימורין], וְכֵן הַשּׁוּחֵט עַל מִנַּת
 41 לְהִקְטִיר לאחר זמנו דְּבַר שְׂאִין דְּרָבּוּ לְהִקְטִיר (בשר), בְּשֵׁר, שאין
 42 מחשבה פוסלת אלא כשחישוב בדבר הראוי, וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר פּוֹסֵל, כִּי
 43 אפילו בדבר שאינו ראוי המחשבה פוסלת. והסיפא של משנתינו
 44 נאמרה כשיטתו [ואבל הרישא נאמרה כדעת חכמים].

45 אבבי מתרץ באופן אחר: אַבְבִּי אֲמַר, אִפְּלוּ תֵּימָא שגם הסיפא של
 46 משנתינו רַבְּנֵי הַיָּדָא, שאין מחשבה פוסלת אלא בדבר הראוי, וְלֹא
 47 תֵּימָא - ולא תדייק מלשון הסיפא כמו שדייקת לעיל, שדווקא לאכול
 48 חצי כוּיַת בשר ולהקטיר חצי כוּיַת אימורין כשר, הָא לְאִכּוּל חֲצִי כוּיַת
 49 בִּשְׂר וְלִהְקַטִּיר חֲצִי כוּיַת דְּבַר שְׂאִין דְּרָבּוּ לְאִכּוּל [ואימורין] פסול, אִלָּא
 50 אִמְנִיא שדווקא לאכול חצי כוּיַת בשר ולהקטיר חצי כוּיַת אימורין
 51 כשר, הָא לְאִכּוּל חֲצִי כוּיַת בִּשְׂר וְלִהְקַטִּיר חֲצִי כוּיַת דְּבַר שְׂדֵרְכּוּ
 52 לְאִכּוּל [והיינו בשר], אף על פי שחישוב לחצאין, פסול.
 53 הגמרא מקשה על דברי אבבי: אם לא התכוון התנא שדייק אלא
 54 זאת בלבד, מֵאִי קָא מְשַׁמַּע לָן בדברי הסיפא, אִי דְּבַר שְׂדֵרְכּוּ